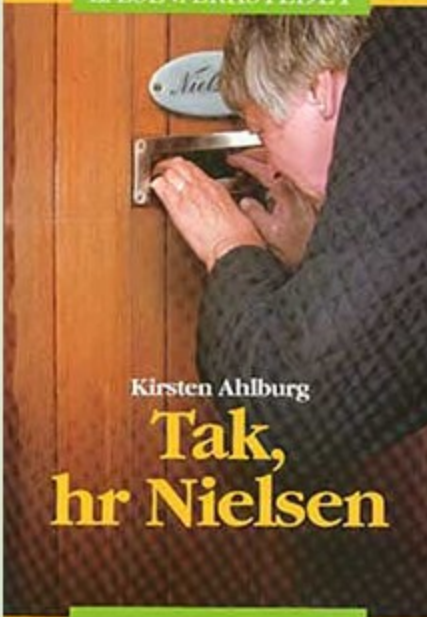

LÆSEVÆRKSTEDET

Kirsten Ahlburg

Tak, hr Nielsen

Special-pædagogisk forlag

Kirsten Ahlburg
Tak, hr Nielsen

© Special-pædagogisk forlag, 2001

ISBN: 87 7399 729 3
Omslag: Torben Madsen
Tryk: Tarm Bogtryk A/S

2. oplag 1. udg. 2006

Kirsten Ahlburg

Tak, hr Nielsen

Læseværkstedet
Special-pædagogisk forlag

Personer i opgangen:

Til venstre

Til højre

2. sal:

Gerda

Hr Nielsen

**(Anne, Svend,
Mads og Sofie)**

1. sal:

Lene

Bodil og Leif Jensen

Stuen:

Lis og sønnen Casper

Fru Olsen

Hr Nielsen

Hr Nielsen har boet i sin lejlighed i mange år. Ingen ved, hvor længe. Og ingen ved, hvor gammel han er. 70? 80? Måske 85? Ingen ved noget. For hr Nielsen taler ikke med nogen. Han åbner ikke døren, hvis man ringer på. Og man ser ham kun, når han skal til bageren. Eller når han skal i kiosken.

“Hr Nielsen?? Ja, ham ser vi et par gange om ugen,” siger bageren. “Han køber brød og mælk. Men vi taler ikke med ham.”

“Hr Nielsen??” siger kioskejeren. “Ja, han kommer her hver fredag. Han køber cigaretter, øl og spiritus. Han er kommet her i mange år. Jeg købte kiosken for 15 år siden, og hr Nielsen er altid kommet her. Men jeg kender ham ikke. Han siger ikke noget. Lægger bare pengene på bordet og går.”

Trappen

Gerda er hr Nielsens nabo. Hun har boet i sin lejlighed i ti år, og hun har kun talt med hr Nielsen få gange. En dag var hun inde i hans lejlighed. Hun ville tale med ham om trappen, som han aldrig vaskede. Den dag glemmer hun aldrig. Det lugtede så grimt, at Gerda måtte skynde sig ud.

“Jeg tror aldrig, han gør rent,” sagde Gerda dengang til Lene, som bor på 1. sal under Gerda. “Jeg måtte holde mig for næsen.”

“Han skulle have en hjemmehjælper,” sagde Lene. “Men det vil han nok ikke have.”

“Nej, og vi kan ikke blande os. Men jeg går ikke derind igen. Så vil jeg hellere vaske trappen for ham,” sagde Gerda.

Og sådan blev det. Hver gang det var hr Nielsens tur til at vaske trappen, vaskede Gerda den. I ti år vaskede hun trappe for hr Nielsen. Uden at han sagde tak. Han var vel bare ligeglad.

Ingen ved noget

Efter besøget hos hr Nielsen kom Gerda aldrig mere i hans lejlighed. Men når han åbnede døren, kunne hun straks kende lugten. Det lugtede gammelt snavset. Og det samme gjorde hr Nielsen.

“Han lugter af tis,” sagde Lene.

Og det var rigtigt. Det gjorde han.

“Jeg tror aldrig, han går i bad,” sagde Gerda. “Og han har altid det samme tøj på.”

“Jeg har aldrig mødt ham i vaskekælderen. Han vasker ikke sit tøj,” sagde Lene.

Og sådan har Gerda og Lene snakket om hr Nielsen i alle de år, de har boet der. Men *med* hr Nielsen har ingen snakket.

I starten hilste naboerne på ham. Men han svarede aldrig. Og så holdt de op. Når de møder ham på

trappen eller på gaden, siger de ikke noget mere. Hvad skal de sige? Han svarer jo ikke.

Folk i opgangen har aldrig set nogen besøge hr Nielsen. Måske har han ikke nogen familie. Eller venner. Måske har han aldrig været gift. Folk snakker og gætter. Men ingen ved rigtig noget.

Der er så stille

Det er søndag aften. Gerda har ikke set hr Nielsen i en uge. Hun synes, at der er så stille hos ham. Han plejer at høre radio eller se tv. Og han har altid skruet så højt op for lyden, at Gerda kan høre ham. Men i denne uge har der været stille.

“Nå, men han læser måske om aftenen,” tænker Gerda.

De næste dage ser Gerda på hr Nielsens dør, når hun skal på arbejde. Hun står lidt og lytter. Men der er ingen lyde.

“Måske sover han,” tænker Gerda.

Da der er gået ti dage, og hun ikke har hørt hr Nielsen, ringer hun på hos Lene.

“Har du set hr Nielsen den sidste tid?” spørger Gerda.

Lene tænker sig om.

“Nej, det tror jeg ikke. Hvorfor?” spørger Lene.

“Jeg har ikke set ham, og der er så stille. Jeg kan ikke høre, når han hører radio og ser fjernsyn. Måske er han syg,” siger Gerda.

“Du kan prøve at ringe på,” siger Lene.

“Ja, men jeg vil ikke blande mig. Og hvad skal jeg sige?” spørger Gerda.

“Du kan sige, at du gerne vil se, om han er rask,” siger Lene.

“Så bliver han bare sur,” siger Gerda.

Måske er han syg

To dage senere er Gerda i kiosken. Hun vil købe en avis.

“Har du set hr Nielsen de sidste dage?” spørger Gerda.

“Nej, jeg har ikke set ham længe. Måske er han holdt op med at ryge og drikke,” griner kioskejeren.

“Det tror jeg ikke. Jeg har ikke set ham i snart to uger. Måske er han syg,” siger Gerda bekymret.

“Ja, måske,” siger kioskejeren. “Det bliver 15 kroner.”

Gerda vil gerne snakke mere med kioskejeren. Men han går ind bagved. Og Gerda går ud. Så går hun ind til bageren. Hun mangler ikke noget, men hun køber alligevel et brød. Hun betaler, og så spørger hun pigen i butikken.

“Har I set hr Nielsen de sidste uger?”

“Hvem er det?” spørger den unge pige.

“En ældre mand,” siger Gerda. “Han køber brød her hver uge.”

“Kender ham ikke,” siger den unge pige. “Jeg har kun arbejdet her i tre uger.”

Gerda vil gerne tale med bageren. Men hun vil ikke spørge efter ham. Han har travlt. Hun går ud af butikken og ind i opgangen. Så går hun op på 2. sal, hvor hun og hr Nielsen bor. Hun kommer ind fra den friske luft og synes, at det lugter mærkeligt. Det har aldrig lugtet godt inde fra hr Nielsens lejlighed. Men nu er der en særlig lugt, som ikke plejer at være der. Gerda går helt hen til døren. Lugten bliver værre, og Gerda træder et skridt tilbage. Hvad skal hun gøre? Skal hun ringe på? Ja, hun må gøre noget.

Gerda ringer på

Gerda trykker på ringeklokken. Hun kan ikke høre, at den ringer. Hun trykker igen og venter. Den virker ikke. Så banker hun på - først stille, så mere og mere hårdt. Men hr Nielsen hører dårligt. Måske kan han ikke høre, at hun banker på.

Gerda går ind til sig selv. Hun vil ikke blande sig. Hr Nielsen vil gerne være alene. Så skal hun ikke gå og banke på. Hun sætter sig i sofaen, hælder en kop kaffe op og tager avisen. Gerda begynder at læse. Men hun kan ikke koncentrere sig. Hun læser det samme igen og igen. Hun tænker på hr Nielsen. Hvis han er syg, kan hun ikke bare lade ham ligge. Gerda lægger avisen på bordet og går lidt frem og tilbage i stuen. Så går hun ud i opgangen igen.

Gerda ser på hr Nielsens dør. Igen kommer den grimme lugt fra døren. Hun banker på og venter. Men ingen svarer. Så åbner hun brevsprækken og kigger ind. Hun har aldrig før åbnet andre

folks brevsprække. Det er ikke pænt. Men hun *må* vide, om hr Nielsen er syg eller..... Nej, hun vil ikke tænke tanken færdig.

På gulvet ligger reklamer og breve. De ligger i en lille bunke. Hr Nielsen har ikke hentet sin post i flere uger.

Gerda bliver dårlig

Nu er Gerda sikker på, at der er noget i vejen. Hun går ned til Lene og ringer på. Men hun er ikke hjemme. Så ringer hun på hos Lenes nabo, Leif Jensen. Gerda kender ham ikke så godt. De har kun hilst på hinanden, men aldrig talt sammen. Hun ser på Leif Jensen. Han står med en cigar i munden og en avis i hånden.

“Ja?” siger han og ser på Gerda.

“Jeg vil gerne tale med dig om hr Nielsen,” siger Gerda. “Må jeg komme indenfor?”

“Hvad er der med ham?” spørger Leif Jensen uden at invitere hende ind.

“Jeg har ikke set ham i flere uger. Han åbner ikke, når jeg banker på. Og det lugter fra lejligheden,” siger Gerda.

“Ja, det har altid lugtet fra den lejlighed,” siger Leif Jensen.

“Men det lugter mere nu,” siger Gerda. “Det lugter på en anden måde.”

“Hvordan?” spørger Leif Jensen.

“Kom med, så kan du selv lugte,” siger Gerda og peger op på trappen.

“Nej, tak,” siger Leif Jensen.

“Men måske er han syg eller.....”

Gerda kan ikke sige mere. Hun bliver hvid i hovedet og dårlig. Så bliver hun svimmel og

besvimer. Leif Jensen griber hende og hjælper hende ind i sin stue. Her vågner Gerda.

“Jeg er bange for, at han er..... død,” hvisker Gerda stille.

“Død???” siger Leif Jensen og ser bange ud. “Død her i vores opgang.”

“Ja, jeg har ikke set ham i mange dage. Jeg har ikke hørt ham. Og han har ikke været i kiosken,” siger Gerda. “Og så den lugt.”

“Kom, vi går op og kigger,” siger Leif Jensen og hjælper Gerda op fra sofaen. “Vil du have lidt vand, før vi går?”

“Ja, tak,” siger Gerda og sætter sig igen.

Politiet

Leif Jensen kommer med et glas vand. Hans kone, Bodil, kommer ind fra køkkenet.

“Hvad sker der?” spørger hun.

Gerda fortæller, hvad hun har set og lugtet. Hun fortæller om sine tanker. Bodil holder sig for munden og ser op mod loftet.

“Tænk, måske ligger han død lige over vore hoveder,” siger Bodil.

“Kom, nu går vi,” siger Leif Jensen.

Leif Jensen går først. Bag ham går Gerda og Bodil. Lene kommer op ad trappen.

“Hvad sker der?” spørger Lene og ser på de andre.

“Vi går op til hr Nielsen,” siger Gerda. “Der lugter så mærkeligt.”

Lene følger efter. Nu står de alle fire foran hr Nielsens dør. Leif Jensen ringer på.

“Den virker ikke,” siger Gerda. “Jeg har prøvet.”

Så banker Leif Jensen på. Han banker på flere gange, men ingen lukker op. Gerda åbner brevsprækken.

“Se,” siger hun. “Han har ikke hentet sin post.”

“Ja, noget er der i vejen,” siger Leif Jensen. “Vi må ringe til politiet.”

“Politiet,” siger Bodil. “Vi skal ikke have politiet her i vores pæne opgang. Måske er han bare på ferie.”

“Hr Nielsen? På ferie?” siger Gerda. “Hvordan vil du så forklare denne lugt?”

“Ja, jeg vil ikke blande mig,” siger Bodil og går ned i sin lejlighed igen.

“Jeg går ind og ringer til politiet,” siger Gerda.

Gerda ringer

Gerda går ind i sin lejlighed. Hun vil finde politiets telefonnummer. Lene og Leif Jensen går med. Det er første gang, Leif Jensen er i Gerdas lejlighed. Han står og ser sig lidt omkring.

“Værsgo. Sæt jer ned,” siger Gerda og peger på sofaen.

Lene og Leif Jensen sætter sig, og Gerda ringer til politiet.

“Goddag, det er Gerda Hansen,” siger hun. “Jeg vil gerne tale med en betjent.”

“Ja, hvad drejer det sig om?” spørger en dame.

“Vi har en gammel mand i vores opgang. Hr Nielsen hedder han. Vi har ikke set ham i over to uger nu. Vi tror, der er sket noget. Det lugter fra hans lejlighed,” siger Gerda.

“Et øjeblik,” siger damen.

“Kriminalbetjent Smidt,” siger en mand. “Hvad kan jeg hjælpe med?”

Gerda fortæller, hvad der er sket.

“Måske er han død,” siger Gerda til sidst.

“Vi kommer med det samme,” siger betjenten.
“Må jeg få adressen?”

“Ja, hr Nielsen bor Fasanvej 3, 2. til højre. Og jeg bor 2. til venstre,” siger Gerda.

Gerda lægger røret på og ser på Lene og Leif Jensen.

“Kommer de?” spørger Lene.

“Ja, de kommer med det samme,” siger Gerda lettet.

En kop kaffe

“Vil I have en kop kaffe, mens vi venter?” spørger Gerda.

Det vil Leif Jensen og Lene gerne. Gerda henter to kopper og to tallerkener. Så hælder hun kaffe op og tilbyder dem en kage. De sidder lidt uden at sige noget. Det er første gang, at Gerda og Lene drikker kaffe med andre fra opgangen. Og de ved ikke rigtigt, hvad de skal sige til Leif Jensen.

“Vi kender hinanden så lidt,” siger Gerda. “Taler du med de andre fra opgangen?”

“Nej, jeg hilser kun på folk,” siger Leif Jensen. “Og hr Nielsen har jeg aldrig talt med.”

“Nej, vi taler ikke meget sammen her i opgangen,” siger Gerda. “Jeg taler kun med Lene.”

Så ringer det på døren, og Gerda går ud og lukker op. Udenfor står to betjente.

Inde hos hr Nielsen

“Har I en nøgle ind til hr Nielsen?” spørger den ene betjent.

“Nej, vi kendte ham ikke,” siger Gerda. “Han ville ikke have kontakt med os.”

“Så må vi brække låsen op,” siger betjenten. “Vi vil gerne tale med jer lidt senere.”

De to betjente brækker låsen op. Så åbner de døren. En stærk lugt rammer deres næser. Betjentene tager et tørklæde for næse og mund og går ind. Gerda, Lene og Leif Jensen står i Gerdas dør og ser på. Lidt efter kommer den ene betjent ud til dem.

“Vi ringer efter ambulancen. Hr Nielsen er død,” siger han. “Han har været død længe.”

Gerda er dårlig

Gerda bliver dårlig. Hun løber ud på toilettet og kaster op. Hun har boet overfor en død mand i flere uger. Det var derfor, lugten blev værre og værre. Nu bliver hun vred på sig selv. Vred, fordi hun ikke ringede til politiet noget før. Vred over, at en gammel mand kan ligge i opgangen i så mange dage, uden nogen gør noget.

Gerda sidder på gulvet. Hun kan ikke kaste op mere. Men hun har det dårligt. Hun må ind i sengen og ligge lidt. Hun rejser sig og går ind i soveværelset. Ude i entreen når den grimme lugt ind til hende.

“Luk døren,” råber Gerda til de andre.

Leif Jensen og Lene lukker døren og går ind til Gerda.

“Er du dårlig?” spørger Leif Jensen.

“Ja, jeg kan ikke klare den lugt,” siger Gerda. “Og

tanken om, at han har ligget død så længe.”

“Nej, og han har ligget over vore hoveder,” siger Leif Jensen. “Det er ikke rart at tænke på.”

“Jeg vil gerne ligge lidt alene,” siger Gerda.

Farvel, hr Nielsen

Gerda ligger på sengen. Hun drikker lidt vand og prøver at tænke på noget andet. Men hun *kan* ikke. Når hun lukker øjnene, ser hun hr Nielsens gamle ansigt. Hun ser ham død og husker lugten. Hun rejser sig og går ind i stuen. Her åbner hun vinduet. Hun må have noget frisk luft.

Lidt efter kommer en ambulance. Den har ikke travlt. Den standser stille foran opgangen. Den kommer ikke for at hjælpe et sygt menneske. Men for at hente en død. Hr Nielsen.

Gerda står og ser på. To mænd tager en bære frem og går ind i opgangen. Lidt efter hører hun trin på trappen. Et øjeblik er der stille. Så hører hun igen trin på trappen. De bærer hr Nielsen væk. Væk fra sit hjem. Væk fra opgangen, hvor ingen kendte ham. Væk fra snavset, lugten og den store bunke post.

Gerda ser ud ad vinduet. To mænd bærer en bære. Et hvidt lagen dækker hr Nielsens krop.

“Farvel, hr Nielsen,” hvisker Gerda.

En lille tåre triller ned ad Gerdas kind. Ikke fordi hun vil savne hr Nielsen. Ikke fordi hun kendte ham. Men fordi et menneske skal dø på den måde. Dø uden familie og venner. Dø helt alene. Dø uden at nogen vil savne én. Det er så trist.

To betjente

Gerda sætter sig på sofaen. Hun tænker på hr Nielsen. Er der nogen, der vil savne ham? Har han en søn eller datter et sted? Og kommer der nogen til hans begravelse. Eller vil hans kiste stå i kirken - uden blomster. Uden gæster?

Gerda sidder længe og tænker. Så ringer det på døren. Gerda rejser sig langsomt og går ud og lukker op. Udenfor står de to betjente.

“Må vi komme ind?” spørger den ene betjent.
“Vi vil gerne tale lidt om hr Nielsen.”

Gerda viser de to betjente ind i stuen.

“Vi skal tale med alle her i opgangen,” siger betjenten. “Men først vil vi tale med dig. Du var jo hans nabo.”

“Ja, jeg har været hans nabo i ti år,” siger Gerda.
“Men jeg kendte ham ikke. Vi hilste ikke på hinanden.”

“Hilser I ikke på hinanden her i opgangen?” spørger betjenten.

“Jo, det gør vi. Men hr Nielsen ville ikke tale med nogen, og han ville ikke hilse. Jeg tror, han var meget ensom,” siger Gerda.

“Har han noget familie, vi kan kontakte?” spørger betjenten.

“Det ved jeg ikke. Han har aldrig talt om nogen. Og jeg har aldrig set, at han har haft besøg,” siger Gerda.

Betjentene taler med Gerda om hr Nielsen, og Gerda fortæller, hvad hun ved. Men det er ikke meget, hun kan hjælpe med. Efter en halv time går de. De skal ned og tale med Lene.

Gerda følger betjentene ud og ser, at døren ind til hr Nielsen er forseglet. Det lugter stadig inde fra lejligheden.

“Det lugter grimt. Det er ikke rart at være nabo

til,” siger Gerda. “Hvornår bliver lejligheden gjort rent og ryddet?”

“Vi skal først se, om hr Nielsen har noget familie, som skal rydde boet,” siger betjenten. “Hvis vi ikke finder nogen, rydder kommunen boet. Men det kan godt tage et par uger.”

“Skal jeg så bo i den lugt så længe?” spørger Gerda.

“Ja, jeg kan godt se, at det ikke er rart,” siger betjenten. “Men vi må følge loven.”

En fin dame

De næste dage hører Gerda og de andre beboere ikke noget fra politiet. Men efter syv dage kommer en betjent og lukker op ind til hr Nielsens lejlighed. Sammen med betjenten kommer en fin dame. Hun går med betjenten ind i lejligheden.

Lidt efter ringer det på Gerdas dør. Udenfor står Lene.

“Kom indenfor,” siger Gerda.

“Har du set, at de har åbnet ind til hr Nielsens lejlighed?” spørger Lene.

“Ja, jeg har lige set det. Ved du, hvad der er sket?” spørger Gerda.

“Nej, men jeg så, at betjenten kom sammen med en dame. Måske er det noget familie,” siger Lene.

Gerda og Lene sidder lidt og snakker om damen. De er meget nysgerrige. De vil gerne vide, hvem damen er. Til sidst åbner de døren ud til opgangen. Døren ind til hr Nielsen står åben. Gerda tager et tørklæde for næsen og banker på. Betjenten hører hende og kommer hen til døren.

“Har I fundet noget familie til hr Nielsen?” spørger Gerda.

“Ja, vi har fundet hans datter. Hun bor i Frankrig. Hun er kommet hjem fra Paris for at se på sin fars ting,” siger betjenten.

“Bliver lejligheden så snart ryddet og gjort rent?” spørger Gerda.

“Ja, i denne uge. Fru Coustau skal tilbage til Paris på lørdag,” siger betjenten.

“Er han blevet begravet?” spørger Gerda.

“Nej, begravelsen er i morgen,” siger betjenten og går ind til fru Coustau.

Gerda og Lene går ind i Gerdas lejlighed igen.

“Tænk, at han havde en datter i Paris,” siger Gerda.

“Så har han været gift,” siger Lene.

“Måske,” siger Gerda. “Måske ikke.... Vi ved så lidt om ham.”

Hvem var min far?

Gerda og Lene sidder lidt og taler sammen. Så ringer det på døren. Udenfor står hr Nielsens datter.

“Må jeg komme ind et øjeblik,” siger hun på dårligt dansk.

Gerda viser hende ind i stuen.

“Jeg hedder Laila Coustau. Min far var Per Nielsen. Jeg har aldrig kendt ham. Og jeg har boet i Paris de sidste 25 år, så jeg taler ikke så godt dansk,” siger hun. “Jeg vil gerne vide lidt om min far. Hvordan var han?”

Gerda og Lene fortæller om hr Nielsen. De fortæller, hvor ensom han var.

“Det er jeg ked af at høre,” siger hr Nielsens datter.

“Men hvorfor besøgte du ham aldrig?” spørger

Gerda. "Han var så ensom. Vi talte tit om, om han havde noget familie."

"Jeg vidste ikke, hvad han hed, eller hvor han boede," siger Laila. "Jeg blev født i København for 47 år siden. Min mor fortalte mig aldrig, hvem min rigtige far var. Hun blev gift to år efter, jeg blev født. Den mand, hun giftede sig med, kaldte jeg min far. Først da jeg blev voksen, fortalte min mor mig, at han ikke var min rigtige far. Hun døde, da jeg var 27 år."

"Har du så aldrig set din far?" spørger Lene.

"Nej, aldrig. Det var først, da politiet kontaktede mig, at jeg fik besked," siger Laila. "Efter min mor døde, blev jeg gift og flyttede til Paris. Min far - ham jeg voksede op med - er gift igen og bor i København. Jeg besøger ham et par gange om året."

"Vidste hr Nielsen, at han havde en datter?" spørger Gerda.

“Nej, jeg tror aldrig, at mor fortalte ham, at hun var gravid,” siger Laila. “Jeg tror kun, de kendte hinanden i kort tid.”

De tre kvinder taler længe sammen om hr Nielsen. Ingen af dem kender ham - hans datter, hans nabo og underbo.

Til sidst rejser Laila sig og ser på Lene og Gerda.

“Jeg ved godt, at I kun kendte min far lidt,” siger Laila. “Men det vil glæde mig, hvis I vil komme til begravelsen i morgen.”

“Hvornår er det?” spørger Gerda.

“Klokken 11 i Christians kirke,” siger Laila.

Gerda tænker igen på hr Nielsen. Hun ser en kiste i en tom kirke. Ingen blomster og ingen gæster. Nej, sådan skal hr Nielsen ikke slutte sit liv.

“Jeg vil gerne komme,” siger Gerda stille.

“Det vil jeg også,” siger Lene.

“Tak skal I have,” siger Laila og giver de to kvinder hånden. Så går hun.

I kirken

Næste dag køber Gerda og Lene en pæn bårebuket. Så kører de hen til Christians kirke. Kirkens klokker ringer, og Gerda og Lene går stille ind. En mand står i døren og tager deres buket. Han går hen og lægger den på gulvet ved kisten.

På første række sidder Laila. Gerda og Lene hilser på hende. Så sætter de sig på bænken bagved. Der er helt stille i kirken og tomt. På kisten ligger røde roser, og på gulvet ligger en bårebuket fra Laila.

“Kun tre personer til at sige farvel,” tænker Gerda.
“Tre personer, som aldrig har kendt ham.”

“Det var godt, vi kom,” hvisker Lene.

Gerda nikker og tørrer en tåre væk. Så begynder orglet at spille, og de synger en salme.

Præsten holder en tale. Han taler om ensomhed og om at komme hjem til Gud. Til sidst rejser Laila sig og spørger, om Gerda og Lene vil hjælpe med at bære kisten ud.

Gerda har aldrig båret en kiste. Hun kan ikke lide det. Men hun kan ikke sige nej. De er kun seks i kirken, og der skal seks til at bære kisten ud.

Gerda, Lene og Laila går hen til kisten. Tre mænd, som arbejder i kirken, hjælper med at bære den ud. Udenfor holder en bil. De sætter kisten ind i bilen, som kører væk med hr Nielsen.

“Farvel, hr Nielsen,” siger Gerda stille.

De tre kvinder står og ser efter bilen. Så ser Laila på Gerda og Lene.

“Tak, fordi I kom,” siger hun.

“Selv tak,” siger Gerda og Lene og går hen til deres bil.

En pæn lejlighed

De næste dage kommer Laila i hr Nielsens lejlighed. Hun tager de ting, hun gerne vil have. Det er ikke meget, for hr Nielsen ejede ikke så mange ting. Resten får Røde Kors. De kommer med en stor flyttebil og tømmer boet. Efter et par dage er lejligheden tom.

Så kommer nogle folk og gør rent. Lejligheden bliver malet. Komfur og køleskab bliver skiftet ud. Gulve, skabe og ringeklokke bliver repareret. Der er mange ting, som er gået i stykker i de år, hr Nielsen har boet der.

Det tager nogle uger, inden alt er pænt og rent. Til sidst ser lejligheden ny og pæn ud, og det lugter nymalet i opgangen. Gerda er glad. Nu skal hun aldrig mere ud til en grim lugt i opgangen.

Nye naboer

En måned efter hr Nielsens død flytter en ny familie ind.

Gerda hilser på de nye naboer.

“Goddag, jeg hedder Gerda. Jeg er jeres nye nabo,” siger Gerda.

“Jeg hedder Anne,” siger damen. “Og det er min mand, Svend.”

Manden sætter et par flyttekasser på gulvet og hilser på Gerda med et stort smil.

“Og det er vores to børn Mads og Sofie,” siger Anne og peger på to børn, som løber op ad trappen. “Kom og hils på jeres nye nabo, børn.”

Mads og Sofie går hen til Gerda og hilser på hende.

“Bor her nogen børn?” spørger Mads.

“Ja, i stuen bor der en dreng. Han hedder Casper. Han bor sammen med sin mor,” siger Gerda.

“Hvor gammel er han?” spørger Mads.

“Det ved jeg ikke,” siger Gerda. “Jeg tror, at han er lidt større end dig.”

“Så kan vi måske spille fodbold sammen,” siger Mads og tager en bold, som ligger i en flyttekasse.

“Ja, måske,” siger Gerda.

Hun synes, at det vil være dejligt, hvis børnene i opgangen kan lege sammen.

En god ide

Gerda går ned til Lene og ringer på.

“Jeg har lige hilst på de nye naboer,” siger Gerda. “Jeg tror, at jeg vil invitere dem på kaffe en dag.”

“Skal vi så ikke invitere alle i opgangen,” siger Lene. “Så kan alle hilse på hinanden. Jeg vil godt bage en kage.”

“Jo, det var en god ide,” siger Gerda. “Hvor mange er vi?”

Gerda og Lene tæller alle opgangens beboere. Der bor nogen i stuen, på 1. og 2. sal.

“Vi er 11,” siger Lene.

“Så kan vi godt være i min stue,” siger Gerda glad.

Næste dag ringer Gerda på hos folk i opgangen.

Hun inviterer dem til kaffe på lørdag. Alle kan komme, og Gerda er glad.

Hun går hurtigt ind til Lene og fortæller det. Så ved hun hvor meget kage, hun skal bage.

Gæsterne kommer

Lørdag formiddag bager Lene kager. Gerda bager boller, dækker bord og laver kaffe. Hun køber også nogle sodavand til børnene. Klokken tre er alt klar.

Det ringer på døren, og de første gæster kommer. Det er Gerdas nye naboer. De har en buket blomster med til Gerda.

“Tak, fordi du ville se os,” siger Anne og smiler.

Gerda tager blomsterne og finder en vase. Så sætter hun dem på bordet.

“Hvor er de smukke,” siger Gerda. Det er længe siden, hun har fået blomster af nogen.

Så ringer det igen på døren. Det er Lene, som kommer med en stor gulerodskage. Hun sætter den på bordet.

Anne og Svend rejser sig og hilser på Lene.

“Jeg bor på 1. sal til venstre,” siger Lene.

“Og vi bor på 2. sal til højre,” siger Svend.

Så kommer Casper og hans mor, Lis. De hilser på Gerda, Lene og de nye naboer. Casper hilser på Mads og Sofie. Han er glad for, at der nu er andre børn i opgangen. Men han ved ikke rigtigt, hvad han skal sige til dem. Børnene sidder stille og ser lidt på hinanden. Så kommer Bodil og Leif Jensen, og lidt efter fru Olsen. Nu er alle fra opgangen samlet.

Ved bordet

“Værsgo,” siger Gerda.

Gæsterne sætter sig ved bordet. Der er varme boller, nybagt kage, kaffe og sodavand.

Gerda tager kaffekanden og sender den rundt. Så giver hun børnene en sodavand. Bagefter sender hun boller rundt.

Da de har spist, rejser Casper sig og ser på Mads og Sofie.

“Vil I se mit værelse?” spørger han.

Det vil Mads og Sofie gerne. De går med Casper ned. Efter en halv time kommer børnene igen.

“Må jeg låne nøglen?” spørger Mads. “Casper skal også se vores værelse, og så skal vi ned og spille fodbold bagefter.”

Svend giver nøglen til Mads og smiler.

“Ja, børn er hurtige til at finde sammen,” siger Svend, da børnene er gået.

“Det er vi voksne da også,” siger Anne.

“Ja, hvis du kalder 10 år hurtigt,” siger Gerda.
“Jeg har boet her i 10 år, og det er første gang, vi drikker kaffe sammen her i opgangen.”

“Det er også for dårligt,” siger Lis. “Vi skulle have gjort det her noget før.”

“Ja, det skulle vi,” siger Gerda. “Måske skal vi gøre det til en tradition. Vi kan skiftes til at lave kaffe og bage kager.”

“God ide,” siger Anne. “Jeg vil gerne invitere jer næste gang.”

“Det lyder hyggeligt,” siger Lis.

Tak, hr Nielsen

Fru Olsen ser på Gerda. Stille løfter hun sin kaffekop. Hendes hånd ryster lidt. Så smiler hun og siger:

“Jeg vil gerne sige tak til Gerda, fordi vi måtte komme.”

Gerda ser på fru Olsen og smiler.

“Det var pænt af dig, fru Olsen. Men jeg tror, der er en anden, vi skal takke. Vi kan takke hr Nielsen for, at vi sidder her. Hvis han stadig levede, havde jeg nok ikke inviteret på kaffe.”

“Ja,” siger Lene og løfter sin kaffekop. “Vi kan takke hr Nielsen.”